

[Formanden.]

Foranstaltninger der er truffet eller paa-tænkes med det Formaal at søge de Bestemmelser overholdt, som findes i Lov Nr. 398 af 12. Juli 1946 om Handel med og Besiddelse af Vaaben m. v.?

Steen: Jeg har stillet dette Spørgsmaal for at give den højtærede Justitsminister en Lejlighed til over for Offentligheden og Tinget her at udtale sig om, hvordan det er gaaet med Gennemførelsen af Bestemmelserne i Lov af 12. Juli 1946 om Handel med og Besiddelse af Vaaben m. v.

Jeg er opmærksom paa, at efter at jeg havde anmeldt dette Spørgsmaal, er der af Krigsministeriet under 8. Marts udsendt en Bekendtgørelse, hvori ogsaa Opmærksomheden henledes paa de Bestemmelser, der omfattes af denne Lov, nemlig Bestemmelserne om, at Borgerne ikke uden Tilladelse maa være i Besiddelse af Vaaben. Efter Samraad med den højtærede Justitsminister er denne Bekendtgørelse formet saadan, at under den Forudsætning, at Anmeldelsen af Vaaben sker inden 15. Marts, vil de paa-gældende ikke blive draget til Ansvar. Jeg er enig med den højtærede Justitsminister i denne Bestemmelse ud fra den Betragtning, at det egentlig ikke er Politisager, vi mangler her i Landet, men til Gengæld haaber jeg oprigtigt, at den højtærede Minister kan være enig med mig i, at naar vi saa er naaet til Udløbet for den Frist, der her er givet, har der været givet en rimelig Frist og er der taget alle rimelige Hensyn, og saa er Tiden inde til, at denne Lovs Bestemmelser skal efterleves. De, der ikke gør det inden for denne Frist, maa være klar over, hvilket Ansvar de har paataget sig.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Det har jo, som det ærede Medlem oplyste, formet sig saadan, at siden Spørgsmaalet er stillet, er det for saa vidt ogsaa blevet besvaret gennem den Bekendtgørelse, det ærede Medlem nævnte, en Bekendtgørelse af 8. Marts 1948 fra Krigsministeriet, som indskærper Lovens Regler om Anmeldelse og Aflevering af Vaaben. For saa vidt kan jeg altsaa henholde mig til denne Bekendtgørelse.

Naar til sidst det ærede Medlem spurgte, om jeg var enig i, at der efter Bestemmelserne i Bekendtgørelsen nu er givet en passende Frist, og at der saa skal ske noget mere for, saa vidt det er muligt, at sikre, at Lovens Bestemmelser overholdes, kan jeg kun sige, at jeg er enig med det ærede Medlem heri.

Hermed sluttede Spørgsmaalet.

Formanden: Det næste Spørgsmaal er stillet af det ærede Medlem Hr. Juul til Landbrugsministeren. Det lyder saaledes:

Vil Landbrugsministeren ændre den gældende Ordning angaaende Nedslagtning af tilskadekomne Kreaturer, saa det ogsaa tillades Andels- og Privatslagterierne at foretage saadan Slagtning for deres Leverandører?

Juul: Naar jeg har rettet denne Fore-spørgsel til Landbrugsministeren, er det, fordi det volder nogen Ulempe for Landmændene og Slagterierne, at de sidste ikke kan modtage tilskadekomne Dyr til Nedslagtning. Naar den Slags Uheld indtræffer, har den paagældende Landmand Brug for at faa den bedst mulige Udnyttelse af det tilskadekomne Dyr, og den sikrer han sig bedst, naar han kan blive betjent af det Slagteri, han er Leverandør til.

Da man ikke umiddelbart kan øjne nogen saglig Begrundelse for at opretholde den gældende Ordning, og da der er Ønsker fremme om at faa den ændret i den Retning, jeg har angivet, skal jeg tillade mig at spørge Landbrugsministeren, om han vil være villig til at ændre den bestaaende Ordning, saa det ogsaa tillades Andels- og Privatslagterierne at modtage tilskadekomne Dyr fra deres Leverandører.

Ministeren for offentlige Arbejder (Carl Petersen): Da Landbrugsministeren er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa hans Vegne besvare det ærede Medlems Spørgsmaal.

Ifølge de gældende Bestemmelser, navnlig § 5, Stk. 2, i Kødkontrolloven, de fleste kommunale Kødkontrolregulativer samt endvidere § 4, Stk. 2, i den saakaldte Udførselsbekendtgørelse af 20. December 1924, maa Eksportslagterierne *ikke* foretage Nødslagtninger.

Imidlertid er der efter Gennemførelsen af den nugældende Kødordning fra 1943 og navnlig ved en Bestemmelse i 1945 i Tilslutning til Kødordningen opstaaet en Slags Form for Nødslagtning, nemlig i Tilfælde, hvor en tilkaldt Dyrlæge erklærer, at det vil være forbundet med Dyrplageri eller unødigt Risiko for Kassation at lade Dyret føre til det centraliserede Opkøb paa det godkendte Salgssted og vurdere af en Kommission.

Man har i Ministeriet været inde paa den Tanke, at der i givet Fald kunde være Grundlag for at give Tilladelse til en saadan